

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 359.

Tredie Session.

101ste Møde.

Torsdagen den 18de Marts,
(Forts.)

Tscherning (fortsat): Og nu Beskrivelsen af, hvad det er passeret ved Underretten, — thi man har ikke Andet ved Overretten, hvor man ikke, saaledes som ved Underretten, seer den vedkommende Person —, er ikke der en ligesaa stor Forskjel? Og er denne Forskjel maaskee ikke rigtig og nyttig? Den Maade at vælge et større Antal og deraf udskyde dem, som Parterne betragte som eensidige, skal dette da virkelig være noget saadant? Nei, det siger det ærede Medlem heller ikke, han siger paa ingen Maade, at det er nyt, men han siger kun, at det er prøvet paa andre Maader og under andre Forhold og Omstændigheder. Under hvilke Forhold er man vant til, at see dette? Det er, naar Personer, der ere bekyldte for de groveste Forbrydelser, ere stillede for Domstolene, og Juryn bliver stillet lige over for dem, saa have de factist Ret til at udskyde Medlemmer, og de, der blive tilbage, Bundsaldet, det er dem, der paa Statens Vegne skulle sælde Dommen over den Skyldige. Jeg seer ikke, hvori Forskjellen bestaaer. Jeg seer ikke, hvorfor Staten bedre kan taale at lade Domfældelsen skee imellem det Offentlige og Forbryderen af „Bundsaldet“. Nei, det er netop ikke „Bundsaldet“, hvorom her er Tale, men om de Personer, som ere mindst eensidige, og derfor meest stikke til at affatte en Dom, under den Forudsætning naturligtvis, at Amtsraadet har gjort sin Pligt, og lader os ikke herved glemme, at det staaer Altsammen under Offentlighedens Control. Jeg troer, at naar man vil overveie dette, saa falder ogsaa i en meget væsentlig Grad Betydningen af alle de gjorte Indsigelser bort.

Mourier: Ja, vistnok bekæmper jeg Loven, og jeg skal fremdeles vedblive at bekæmpe den efter bedste Evne; men derfor har jeg dog ikke fulgt og vil ikke følge den Politik, som den ærede Rigsdagsmand tilraadede mig. Hvis jeg vilde det, saa taug jeg under Forhandlingerne om Loven, lod alle, efter min Formening, urigtige og forfælede Bestemmelser ubestridte, glædede mig til Slutningen over, at Loven ikke var bedre end den er, og stemte saaimod den (Tscherning: Nei, stil Endringsforslag!). Jeg har allerede, maaskee til Overflod, forklaret, hvorfor jeg ikke har kunnet indlade mig herpaa; jeg troer, at det er simpel Villighed, ikke igjen at bringe dette paa Bane; det er i alt Fald, naar jeg er en Modstander af Loven i det Hele, min egen Sag, og ikke hans, at bedømme, om der er Anledning for mig til subsidiairt at stille Endringsforslag. Heller ikke skal jeg følge den ærede Rigsdagsmand i hans Bemærkninger om Domstolene og Instantserne; jeg kunde maaskee udsætte mig for, at den ærede Rigsdagsmand vilde sige, at det forstod jeg mig ikke saa godt paa som han (Tscherning: Det kan nok være!). Derimod give hans Bemærkninger mig Anledning til at gjentage, at, hvad jeg, ved at omtale Bestemmelserne i § 21, angaaende Overtaxationscommissionernes Sammensætning, gik ud fra, det var, at det, efter de her omhandlede Tilfældes Natur, vilde være vanskeligt at faae dygtige og paalidelige Taxationsmænd, Noget, hvorom jeg vel kan have min Mening ligeoverfor den ærede Rigsdagsmand. Det er nu min Mening, at det navnlig vilde have stor Vanskelighed i hvert Amtsraadsdistrict at finde 18 Mænd, som havde de dertil fornødne Egenskaber; og naar dernæst i Reglen tvende af disse Mænd skulde udvælges af Parterne for at deeltage i den første Taxationsforret-